

KÚRIA

Bfv.I.735/2016/6. szám

A Kúria Budapesten, a 2016. év december hó 6. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A család büntette miatt folyamatban volt büntetőügyben a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 43.(III.)Kb.433/2014/18. számú és a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.3/2015/9. számú ítéletét **a** nyugállományú ezredes I. rendű terheltre vonatkozó részében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2014. november 5. napján meghozott 43(III.)Kb.433/2014/18. számú ítéletével a nyugállományú ezredes I. rendű terheltet az ellene jelentős kárt okozó család büntettének [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont] vádja alól felmentette.

Az ítéletet az I. rendű terheltre vonatkozó részében a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a 2016. január 20. napján kihirdetett 6.Kbf.3/2015/9. számú ítéletével helybenhagyta.

A jogerős határozatok ellen - a törvényes határidőn belül - a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség terjesztett elő felülvizsgálati indítványt, amit a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontjára alapított.

Abban arra hivatkozott, hogy az eljáró bíróságok a megállapított tényállásból téves következtetést vontak le az I. rendű terhelt bűnösségének hiányára, a kérdéses három lakással kapcsolatos eseményeket és a terhelt cselekvőségét nem összefüggésében értékelték, mivel a terhelt a **1.számú** utcai lakást és a **2.számú**

utcai ingatlant nem lakhatásának biztosítása érdekében, hanem azért akarta megszerezni, hogy annak kedvezményes megvásárlása után piaci áron eladja és a vételárból a **3.számú** utcai lakást volt feleségétől visszavásárolja. Azaz megítélése szerint valódi célja a lakás kedvezményes ára és piaci ára közötti különbözet megszerzése volt, ezt azonban a mentesítési kérelmében elhallgatta, ezzel megtévesztve a döntésre jogosultakat.

Nem tartotta továbbá helytállónak a fellebbviteli főügyészség a kár hiányával kapcsolatos másodfokú bírói érvelést, mert álláspontja szerint a hivatalosan 13.734.556 forintra értékelt ingatlanokat az I. rendű terhelt 3.044.259 forintért vásárolta meg, és bár konkrét vevőre a felértékelés szerinti árért valóban nincs adat, de a vásárlásra csak a terheltnek ajánlották fel az ingatlant, így más vevő esetleges vételi szándéka szóba sem kerülhetett, a kár bekövetkeztét ezért nem lehet kizárni.

A Legfőbb Ügyészség a felülvizsgálati indítványt kiegészítve tartotta fenn azzal, hogy az I. rendű terhelt által a Hungária körúti szolgálati lakást érintő, a házassági vagyontársaságot megszüntető szerződés valódi célja az volt, hogy a terhelt a kérelem benyújtásának időpontjában ne rendelkezzen lakhatási lehetőséggel, miután ez volt a feltétele annak, hogy méltányosságból mentesítését és újabb szolgálati lakásban részesítését kérelmezhesse.

Megítélése szerint azzal, hogy a terhelt újabb HM rendelkezésű ingatlanhoz jutott és engedélyezték számára a bérleti szerződések határozatlan idejűvé alakítását, majd az ingatlanok megvásárlását, és ezt követően a piaci ár töredékéért megvásárolt ingatlanokat rövid időn belül értékesítette, a HM illetékes vezetőit megtévesztve önálló, tehermentes ingatlanhoz jutott.

Ezért arra tett indítványt, hogy a Kúria a megtámadott határozatokat a Be. 428. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül, és az alapügyben eljáró elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra (BF.566/2016/1.).

A felülvizsgálati indítványra és a Legfőbb Ügyészség nyilatkozatára az I. rendű terhelt írásbeli észrevételt tett, melyben ártatlanságát hangoztatta, és azt indítványozta, hogy a Kúria a felülvizsgálati indítványnak ne adjon helyt.

A Kúria a felülvizsgálati indítvány elbírálása céljából a Be. 424. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a Legfőbb Ügyészség képviselője a pontosított és kiegészített felülvizsgálati indítványt fenntartotta, míg az I. rendű terhelt védője a megtámadott határozatok hatályban tartását indítványozta.

A Kúria a felülvizsgálati indítványt a Be. 423. § (4) bekezdésében írtaknak megfelelően a felülvizsgálati indítványban megjelölt okra figyelemmel bírálta felül, emellett tekintettel volt ugyanezen törvényhely (5) bekezdése alapján a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjában megjelölt, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező esetleges eljárási szabálysértésekre is.

Ilyen eljárási szabálysértést azonban egyik bíróság eljárásában sem észlelt.

A felülvizsgálati indítvány nem megalapozott.

A Be. 416. § (1) bekezdés - indítványozó által felhívott - a) pontja szerint a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen felülvizsgálatnak van helye, ha a terhelt felmentésére a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével került sor.

A Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó, és a felülvizsgálati indítványban ez a tényállás nem támadható.

Erre figyelemmel a Kúria a megállapított tényálláshoz még annak esetleges megalapozatlansága esetén is kötve van, és a felülvizsgálat során a vitatott jogkérdések kizárólag az alapeljárásban megállapított tényállás alapján bírálhatók el.

Az indítványozó azonban ennek ellenére jórészt az irányadó tényállást támadta arra hivatkozva, hogy az eljáró bíróságok a megállapított tényekből téves további következtetést vontak le I. rendű terhelt tudattartamára.

Az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdése szerint a csalás bűncselekményét az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett más tévedésbe ejt vagy tévedésben tart, és ezzel kárt okoz. Azaz a csalás törvényi tényállási eleme a tévedésbe ejtés vagy tévedésben tartás (megtévesztés), és ezzel összefüggésben a károkozás, amelynek szándékosnak kell lennie.

Kétségtelen, hogy a terhelt tudattartamára levont következtetés jogi természetű, de annak a megállapított tényeken kell alapulnia.

Az eljáró bíróságok által megállapított és a felülvizsgálati eljárás során nem támadható tényállás nem tartalmaz olyan tény, amely alapján a tévedésbe ejtési és a károkozási szándékokra lehetne következtetni. Önmagában az, hogy a kérdéses **1.számú** utcai és **2.számú** utcai ingatlan eladásával az volt a terhelt szándéka, hogy visszavásárolja a **3.számú** utcai ingatlant, nem elegendő ténybeli alap arra a következtetésre, hogy a kérdéses ingatlanok

megvásárlásának célja nem a terhelt lakhatásának biztosítása, hanem az ingatlanok piaci értéke és kedvezményes ára közötti különbözet megszerzése volt.

Miután az irányadó tényállás szerint a terhelt mentesítési kérelmében nincsenek olyan adatok, amelyek - a kérelem benyújtása idején - valótlanok lettek volna, nem állapítható meg az sem, hogy a terhelt a leírtakkal megtévesztette a döntésre jogosult vezetőket.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság az ítélete 20. oldalán rámutatott, egyrészt a terhelt mentesítési kérelmében leírtakat okiratok támasztották alá, másrészt az elkövetés idején hatályban volt, a Honvédelmi Minisztérium rendelkezése alatt lévő lakások és helyiségek bérletéről, elidegenítéséről, valamint a lakhatás támogatásáról szóló 6/1994. (IV. 30.) HM rendelet 8. § (3) bekezdése szerint a rendeletben meghatározott kizáró okok alóli felmentés megadása az erre jogosult - I. rendű terhelt esetében a honvédelmi miniszter - diszkrecionális joga volt, azt pedig a terhelt nem tudhatta, hogy kérelmének a miniszter helyt ad-e, és annak alapján olyan szolgálati lakást kap, amelyet korábban már elidegenítésre kijelöltek.

Az eljárás során - a felülvizsgálati indítványt előterjesztő ügyészség részéről sem vitatottan - nem merült fel adat arra sem, hogy az elidegenítésre kijelölt ingatlanokat a terhelten kívül más is meg kívánta volna vásárolni.

Megjegyzi a Kúria, hogy erre a hivatkozott lakásrendelet 99. § (1) bekezdése alapján nem is volt jogi lehetőség, mivel akkor, ha az elidegenítésre kijelölt lakásnak volt bérlője, a megvásárlás lehetősége kizárólag őt illette.

Így a tényállásból olyan jogi következtetést, hogy az I. rendű terhelt tévedésbe ejtette a jogszabály szerint döntés-előkészítésre és döntésre jogosultakat, nem lehetett.

Emellett az irányadó tényállás nem tartalmaz adatot az esetleges kárra sem.

A fellebbviteli főügyészség azon érvelése pedig, hogy kár ugyan nem keletkezett, de azzal, hogy a terhelt számára engedélyezték az ingatlanok kedvezményes megvásárlását, és így más vevő esetleges vételi szándéka szóba sem jöhetett, nyilvánvalóan nem felel meg a büntetőjogi kár-fogalomnak, így a csalás megállapítására nem lehet alkalmas.

Így nem sértettek az irányadó tényállás alapján az I. rendű terhelt felmentését eredményező jogkövetkeztetéssel anyagi jogi szabályt az

eljárás bíróságok.

Ezért a Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatokat, mivel a Be. 423. § (5) bekezdése alapján hivatalból vizsgálendő eljárási szabálysértést sem észlelt, a Be. 426. §-ának megfelelően hatályukban fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416. § (4) bekezdésének b) pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418. §-ának (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a Kúria - a Be. 421. §-ának (3) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2016. december 6.

Dr. Mészár Róza s.k.a tanács elnöke, Dr. Soós László s.k. előadó bíró, Dr. Vaskuti András s.k. bíró

A kiadmány hitelével:
TóthLné
bíróági tisztviselő